

Grundet retfærdiggør, bliver taget i Betragtning ved nærværende Lovgivning. Jeg minder om et Ord, som den ærede Finansminister sagde under disse Dages Forhandlinger. Han talte om, at det var ganske rigtigt, at de kjøbenhavnske Skatteborgere vilde blive noget mere bebyrdede efter disse Lovforslag, men at det var en forbåvsende Sindsro, med hvilken de havde fundet sig i Udsigterne dertil. Det er rigtigt, men den ærede Regering maa undskylde mig, det er, tør jeg sige, saaledes, at vi kjøbenhavnske Rigsdagsmænd ikke have saa ganske lidt af Æren for, at dette er sket. Vi, og deriblandt jo ogsaa den ærede Finansminister som Folketingsmand for Københavns 7de Valgkreds, have nemlig forestillet vore Vælgere, at den Reform af vor kommunale Beskatning, som skulde skabe større Indtægt for Københavns Kommune, den havde vi kun Udsigt til at opnaa i Forbindelse med nærværende Lovforslag. Det maatte gælde for os om at hørte vor lille Reformbaad paa den store Linieskibseskadre, som Skattereforforslagene ere, for at vi saaledes kunne sejle i dens Kølvand. Skulde vi gaa imod den, risikerede vi at blive knuste under de store Linieskibe, som kom os i Møde, medens vi derimod kunde vente at opnaa noget ad den anden Vej. Det er et Haab, vi have givet vore kjøbenhavnske Medborgere, som, hvad den ærede Minister maaske ikke tror, virkelig føle sig interesserede i en saadan Reform af den kommunale Beskatning, som sætter Københavns Kommune i Stand til at gennemføre de Reforme, som ere paatrængende i vort kommunale Livs Førelse. Det forekommer mig derfor ikke ubilligt, ogsaa af rent praktisk politiske Grunde, at tage Hensyn til disse Ønsker, og at man ikke bør begaa den Uret, som en Mangel paa Hensyntagen dertil vilde være.

En maaske gensidig Misforstaaelse, tror jeg, gav Anledning til, at den ærede Minister ikke fik Lejlighed til at sige, hvad han kunde have paa Hjerte mod Københavns Kommunalbestyrelse. Jeg er derfor ogsaa afskaaren fra at sige, hvad der kan siges af godt baade om den nuværende og om tidligere Kommunalbestyrelser. Jeg skal indskrænke mig til at udtale, at hvis man mener, at Aarsagen til, at vi sidde saa vanskeligt i det, er en overdreven stor Flothed, saa er dette en gammel Anke mod Københavns Kommunalbestyrelse, og jeg tror ikke, at den er mere sand imod den store Kommune end den var tidligere. Jeg vil bede ærede Med-

lemmer, som føle sig interesserede i disse Spørgsmaal, om at gennemlæse Forhandlingerne om den kjøbenhavnske Indkomstskattelov af 19de Februar 1861, der vil man finde ganske tilsvarende Udtalelser til dem, der falde i vore Dage, om den Ødselhed, som vises af Københavns Kommunalbestyrelse. Nu tror jeg ikke, at ærede Medlemmer, der have en Hukommelse, der kan gaa tilstrækkelig langt tilbage i Tiden, og kunne huske, hvad Københavns Kommune gjorde i Slutningen af Halvtredserne og Begyndelsen af Tresserne, ville sige, at det var nogen overdreven stor Flothed, naar man betragter det i Nutidens Lys, men det var ganske vist, at det kommunale Liv paa Grundlag af den ny Kommunallovgivning og maaske i endnu højere Grad som Følge af Grundloven 1849 fremkaldte et Liv og en Interesse for kommunale Op-gavers Løsning, som i Sammenligning med tidligere Tiders Stagnation maatte se ud som overdreven stærk Virksomhed. Det samme tror jeg er Forholdet nu.

Jeg er dermed nødt til at beskæftige mig noget mere med hvad den højtærede Minister sagde i Retning af, at Københavns Kommune trængte ikke til større Indtægter, end den havde eller vilde faa efter det foreliggende Lovforslag. Jeg tillod mig paa et tidligere Tidspunkt at citere nogle Ord af den højtærede Minister; jeg maa sige, at det var ikke nogen søgt Fremdragen fra min Side, jeg har ikke ledt efter disse Ord. Derimod, hvad jeg ledte efter, var selve det Foredrag, som den højtærede Minister holdt i 1893. Jeg havde nemlig dette Foredrag i særdeles levende Erindring, som et overordentlig omhyggeligt, gennemført og advokatorisk set fortræffeligt Indlæg kontra Københavns Kommunalbestyrelse, og da jeg ønskede at tale i denne Sag, dristede jeg mig ikke til at tage Ordet, før jeg nøje havde overvejet, hvad der var sagt i dette Foredrag, prøvet det i alle dets Enkeltheder og set, hvorvidt de passede i nærværende Øjeblik. Jeg har gjort det, og jeg har fundet, at for saa vidt ikke adskillige Bemærkninger overhovedet, selv da de bleve fremsatte, vare mindre rigtige, vare de i alle Tilfælde forældede. De passede ikke paa den nuværende Situation. Jeg maa ogsaa erkende, at, hvad den højtærede Minister sagde i Gaar, var langt mere afsvækket, langt forsigtigere i Udtrykkene end dem, han fremsatte den Gang, ikke fordi jeg tror, at den højtærede Minister i og for sig har forandret Standpunkt, eller at han skulde mene, at hvad han den Gang sagde